

Bogdan (Dawid) Wojdowski

(30.11.1930–21.04.1994)

pisarz, krytyk literacki i teatralny oraz publicysta

Urodził się w Warszawie jako syn stolarza-tapicera. Podczas II wojny światowej wraz z rodzicami i rodzeństwem znalazł się w getcie warszawskim. Latem 1942 roku razem z młodszą siostrą został wyprowadzony z getta na aryjską stronę. Pod zmienionym nazwiskiem ukrywał się w dzielnicach Warszawy oraz na wsi pod Wyszkowem.

W 1954 roku Wojdowski ukończył studia polonistyczne na Uniwersytecie Warszawskim. Zadebiutował w 1951 roku w tygodniku „Wieś” recenzją książki Jana Koprowskiego „Opowieść o moim ojcu”. Następnie podjął współpracę z „Życiem Literackim”, „Przeglądem Kulturalnym” i „Tygodnikiem Zachodnim”. Stałe zatrudnienie znalazł w redakcji „Przeglądu Kulturalnego” (1955–1956), a następnie w redakcji „Współczesności” (1960–1964). Debiutem książkowym Wojdowskiego był tom opowiadań „Wakacje Hioba” (1962), publikowanych wcześniej na łamach periodyków kulturalnych. Jego twórczość literacka dotyczy przede wszystkim wydarzeń okresu II

wojny światowej, w tym zagłady polskich Żydów. W powieści „Chleb rzucony umarłym” (1971), obok tragedii Żydów i dramatyzmu sytuacji jednostki ukazuje psychikę ofiar hitleryzmu: uczucie poniżenia i zagubienia wraz z wolą walki o przeżycie i ocalenie własnego człowieczeństwa, godności indywidualnej.

Wojdowski zmarł śmiercią samobójczą. Pochowany został na cmentarzu żydowskim przy ulicy Okopowej w Warszawie. Jego prywatne archiwum przekazane zostało przez żonę i siostrę Bibliotece Narodowej.

Data publikacji: 2021-06-11

Data wydruku: 2021-11-20 17:18

Źródło: <http://1943.pl/arttykul/bogdan-dawid-wojdowski/>